

Офицеритѣ се расположиха на едно мѣсто въ корията. Разбира се, тема за разговора имъ бѣха пакъ опълченцитѣ.

— Е, какво ще кажете за вашитѣ протежета? се обърна поручикъ Живаревъ съ въпросъ къмъ штабсъ-капитанъ Попова, и прѣди да получи отговоръ притури: и ний отиваме да се биемъ съ турцитѣ?!!

— Наистина, за нищо го не бива този народъ, каза щабсъ-капитанъ Усовъ. Едвамъ направихме половина прѣходъ и повечето отъ опълченцитѣ испопадаха.

— Вий бързате съ вашата прѣсжда. Не само българитѣ, но и мнозина отъ кадровитѣ испопадаха, се обадохъ азъ, като нарекохъ и имената на падналитѣ.

— Ето ти нѣ! вий ми указвате на отдѣлни личности, тогава, когато цѣлия пѣтъ е покритъ съ паднали булгарци, убѣдително ми отговори Живаревъ.

Въ това врѣме дружинния командиръ, полулегналъ на посланото персийско келимче, удряше съ нагайката си по повѣхналата отъ горещината трѣва.

— „Не унивай,“ Павликъ, „скоро ще се срѣщнемъ съ турцитѣ“, подзакачи го щабсъ-кап. Усовъ.

— Деньтъ се вижда отъ сутринѣта, отговори подполковникъ Калитинъ злобно, а подиръ прибави: кожитѣ имъ ще смѣкна!

— Г-нъ подполковникъ, отъ коя сутринъ се вижда деньтъ? Нали отъ тая на Императорския смотъръ въ Кишеневъ? се осмѣлихъ да го попитамъ азъ.

Подполковникъ Калитинъ ме изгледа, но нищо не ми отговори. Горния въпросъ азъ направихъ за да припомня на офицеритѣ за успѣха на опълченцитѣ въ казания смотъръ и хвалбитѣ, които тѣ сами сияха върху имъ.

Слѣдъ една почивка отъ 3¹/₂ часа, опълчението прѣдължи пѣтя си. При това, втората половина отъ прѣхода бѣше не по-легка отъ първата. Опълченцитѣ пакъ падаха на всѣка крачка, при всичко, че мнозина отъ тѣхъ бѣха си исхвърлили отъ торбитѣ излишнитѣ собствени дрѣхи и разни припаси.

Въ врѣме на похода, подполковникъ Калитинъ неуморно изпълняваше заканването си. Той постоянно удряше, когото и гдѣто попадне, не изключая и кадровитѣ.

По едно врѣме вървѣхме съ щабсъ-капитанъ Попова, когато съгледахме двама унт.-офицери легнали на пѣтя; едина отъ тѣхъ бѣше унт.-офицеръ Бондаръ — отъ 2-а рота.